

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 6/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť občianskeho združenia Slovenská asociácia producentov v audiovízii, Grösslingová 32, Bratislava, IČO 36061182, zastúpeného advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Miloslav Šimkovič, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ca 27/2019 a uznesením vydaným v tomto konaní 18. septembra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť občianskeho združenia Slovenská asociácia producentov v audiovízii o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť občianskeho združenia Slovenská asociácia producentov v audiovizii, Grösslingová 32, Bratislava, IČO 36061182 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Miloslav Šimkovič, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ca 27/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a uznesením vydaným v tomto konaní 18. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým došlo k spojeniu dvoch samostatných súdnych konaní proti dvom rozdielnym žalovaným do jedného, a od ústavného súdu požaduje, aby posúdil ústavnú akceptovateľnosť postupu okresného súdu, ako aj výkladu a aplikácie práva.

3. Sťažovateľ je nezávislou neziskovou organizáciou kolektívnej správy a na základe príslušných ustanovení zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“) mu bolo udelené rozhodnutím Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. MK-1778/2016-232/8318 zo 7. júla 2016 oprávnenie na výkon kolektívnej správy č. MK-1778/2016-232/10418 z 18. augusta 2016, ku ktorej patrí okrem iného aj domáhanie sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. Sťažovateľ podľa príslušných ustanovení autorského zákona uplatnil nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Dňa 29. októbra 2019 podal návrh na vydanie platobného rozkazu proti obchodnej spoločnosti ATS Slovakia, s. r. o., vo veci zaplata sumy 11 820 € (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 Ca 27/2019) a 7. novembra 2018 podal návrh na vydanie platobného rozkazu aj proti obchodnej spoločnosti STASTEL, s. r. o., vo veci zaplata sumy 4 116,38 € (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 Ca 46/2019).

5. Napadnutým uznesením okresného súdu boli konania vo veciach vedených okresným súdom pod sp. zn. 9 Ca 27/2019 a sp. zn. 9 Ca 46/2019 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. 9 Ca 46/2019.

6. Podľa sťažovateľa napadnuté uznesenie okresného súdu nie je v súlade s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) riadne odôvodnené, keďže bližšie neobsahuje dôvody skutkovej súvislosti. Okrem uvedeného z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu jednoznačne nevyplýva, ktorý z dvoch zákonom formulovaných dôvodov na spojenie vecí považoval okresný súd za splnený.

7. Sťažovateľ ďalej namieta, že v rozpore s § 166 ods. 1 CSP okresný súd nevyhodnotil ani minimálnym spôsobom splnenie predpokladu hospodárnosti konania. V tejto súvislosti argumentuje, že nie je vôbec na mieste hovoriť o hospodárnosti konania. Zdôrazňuje ďalej, že okresný súd svojím postupom sťažovateľovi *„odňal možnosť argumentovať ku každému z 2 rôznych žalovaných zvlášť, právo uplatniť rôzny procesný postup a rôzne prostriedky procesnej obrany a útoku vo vzťahu ku každému zvlášť.“*

8. S poukazom na skutočnosť transponovania príslušných právnych predpisov Európskej únie do autorského zákona a zdôraznením účelu tejto transpozície, ktorým je zlepšenie postavenia organizácií kolektívnej správy, sťažovateľ uzatvára, že v predmetných súdnych konaniach oveľa viac rezonuje potreba dôslednejšej aplikácie hmotného a procesného práva ústavno-konformným výkladom.

9. Ústavný súd podľa sťažovateľa má právomoc napadnuté uznesenie okresného súdu, proti ktorému nie je prípustný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, preskúmať z hľadiska ústavnej udržateľnosti.

10. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľovi prizná náhradu trov konania v sume 415,26 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom

bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Ústavný súd zároveň ešte pred posúdením opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa s poukazom na svoje ústavné postavenie považuje za potrebné v kontexte namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom zdôrazniť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

20. Prvoradou úlohou ústavného súdu je rovnako ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, ktorá je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Aj z uvedeného dôvodu je výklad a aplikácia zákonov v právomoci všeobecného súdu. Pokiaľ výklad zákona nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

21. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (III. ÚS 209/04).

22. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre v súvislosti s požiadavkami riadneho odôvodnenia súdnych rozhodnutí zdôrazňuje, že rozsah tejto povinnosti sa v súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru môže meniť v závislosti od povahy preskúmaného rozhodnutia. Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok z 9. 12. 1994, bod 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozsudok z 9. 12. 1994, Georgiadis proti Grécku, rozsudok z 29. 5. 1997).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a záver

23. Nosnou argumentáciou sťažovateľ napáda postup okresného súdu v napadnutom konaní a napadnuté uznesenie vydané v tomto konaní, ktorým došlo k spojeniu vecí na spoločné konanie, a predovšetkým zdôrazňuje arbitrárnosť postupu okresného súdu, ako aj jeho napadnutého uznesenia z dôvodov uvádzaných v bodoch 6 a 7 tohto uznesenia.

24. Aj napriek tomu, že predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti je rozhodnutie súdu prvej inštancie, proti ktorému nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné (§ 357 CSP *a contrario*), ústavný súd zdôrazňuje, že v konkrétnych okolnostiach sťažovateľovej veci nemá postavenie opravnej inštancie všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto mu nepatrí právomoc preskúmať rozhodnutie vydané všeobecným súdom z pohľadu zákonnosti, ale iba z pohľadu ústavnosti (k tomu pozri aj body 19 a 20 tohto uznesenia). V konkrétnych okolnostiach veci by preto ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci súdu prvej inštancie bola opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti jeho postupu pri rozhodovaní o spojení vecí na spoločné konanie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

25. V súlade s § 166 ods. 1 a 2 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr (odsek 1). Ak sa v žalobe uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd konania spojil, súd môže niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie (odsek 2).

26. Podľa § 236 CSP v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaného sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

27. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Zákonná právna úprava obsahových a formálnych náležitostí jednotlivých procesných druhov rozhodnutí všeobecných súdov korešponduje s judikatúrou EŠLP obsiahnutou v bode 22 tohto uznesenia, podľa ktorej sa rozsah povinnosti všeobecného súdu odôvodniť svoje rozhodnutie v súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru môže meniť v závislosti od povahy preskúmaného rozhodnutia.

29. Sťažovateľ tvrdí, že v jeho veci bolo na mieste aplikovať požiadavky vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, ktorý upravuje formálne a obsahové náležitosti rozsudku.

30. Ústavný súd sa s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci s názorom sťažovateľa nestotožňuje. Podporné použitie § 220 ods. 2 CSP aj pre skupinu

uznesení, ktorými sa rozhoduje vo veci samej a ktoré majú obdobne ako rozsudok účinky meritórneho rozhodnutia, nemožno v zásade vylúčiť. Formálne a obsahové požiadavky ostatných uznesení, teda uznesení nemajúcich povahu meritórneho rozhodnutia však vyplývajú z § 236 CSP, ktorý príslušnému všeobecnému súdu ukladá povinnosť vydané uznesenie odôvodniť stručne.

31. Rozhodnutie všeobecného súdu o spojení vecí na spoločné konanie napadnuté touto ústavnou sťažnosťou nie je obdobne ako rozhodnutie o vylúčení vecí na samostatné konanie rozhodnutím, ktorým by sa rozhodovalo o právach a povinnostiach strán v spore vo veci samej, ale ide o procesné rozhodnutie, ktorým sa upravuje vedenie konania (m. m. I. ÚS 116/09, III. ÚS 588/2012). Z uvedených dôvodov je podporné použitie § 220 ods. 2 CSP upravujúceho formálne a obsahové náležitosti rozsudku aj vo veci napadnutého uznesenia okresného súdu nedôvodné.

32. V súlade s už citovaným § 166 ods. 1 CSP dôvodom na procesné spojenie vecí na spoločné konanie je buď skutková súvislosť prejednávaných vecí, alebo existencia totožnosti strán sporu prejednávaných vecí, a pritom postačí splnenie aj len niektorej z týchto podmienok.

33. Z relevantnej časti napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva ako dôvod spojenia vecí na spoločné konanie v záujme zabezpečenia hospodárnosti konania skutková súvislosť oboch prejednávaných vecí (existencia totožných nárokov vyplývajúcich z totožného právneho dôvodu za totožné obdobie rokov 2016 až 2018 a uplatnenie nárokov totožným žalobcom).

34. V konkrétnostiach okresný súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ca 27/2019 sa sťažovateľ proti obchodnej spoločnosti ATS Slovakia, s. r. o., domáha zaplata sumy 11 820 € ako bezdôvodného obohatenia z titulu porušenia práv výrobcov audiovizuálnych diel a záznamov, keďže vykonával káblovú retransmisiu audiovizuálnych diel a záznamov v roku 2016 až 2018 (bod 1 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu). Zároveň v bode 3 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ca 46/2019 sa sťažovateľ proti obchodnej

spoločnosti STASTEL, s. r. o., domáha zaplataenia toho istého nároku z toho istého právneho dôvodu za rovnaké obdobie rokov 2016 až 2018.

35. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, aj keď stručné, je, prihliadajúc na jeho povahu (procesnoprávny charakter rozhodnutia o spojení vecí na spoločné konanie) a relevantnú právnu úpravu týkajúcu sa požiadaviek na písomné vyhotovenie uznesení (§ 236 CSP) a berúc do úvahy všetky okolnosti posudzovanej veci a relevantnú judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru ESLP, podľa názoru ústavného súdu dostatočné, zrozumiteľné a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodňuje prijatý právny záver o splnení podmienok na spojenie vecí na spoločné konanie. Z napadnutého uznesenia okresného súdu zároveň jednoznačne vyplýva, ktorý zo zákonom stanovených dôvodov bol dôvodom na spojenie predmetných vecí na spoločné konanie.

36. Prihliadajúc na dosiaľ uvedené, nie je argumentácia sťažovateľa v kontexte postupu okresného súdu v napadnutom konaní a ním vydaného napadnutého uznesenia spôsobilá ovplyvniť postavenie sťažovateľa ako žalobcu v predmetných veciach takým spôsobom, ktorý by si vyžadoval zásah zo strany ústavného súdu.

37. V súvislosti s námietkou sťažovateľa uvedenou v bode 7 tohto uznesenia ústavný súd zdôrazňuje, že samotné spojenie vecí na spoločné konanie nie je prekážkou pre ďalšie uplatňovanie základného práva sťažovateľa ako strany v spore na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže mu v ďalšom konaní nebráni tak, ako sa mylne domnieva sťažovateľ, predniesť konkrétne argumenty ku každému z uplatňovaných nárokov proti dvom rôznym žalovaným a ani použiť rozdielne prostriedky procesnej obrany a útoku proti nim.

38. Navyše v súlade s § 237 ods. 2 CSP súd nie je viazaný uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, čo znamená, že už vydané uznesenie o vedení konania (spojenie vecí na spoločné konanie alebo vylúčenie vecí na samostatné konanie) môže zmeniť, prípadne vydať nové uznesenie, ktorým bude otázka vedenia konania upravená inak.

39. Vzhľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd nezistil zo strany okresného súdu také vybočenie zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môže mať za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Napadnuté uznesenie okresného súdu je primeraným spôsobom odôvodnené a je výsledkom rozhodovania okresného súdu vykonaného v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, teda spôsobom, ktorý mu príslušné procesno-právne ustanovenia upravujúce vedenie konania umožňujú (§ 166 ods. 1 CSP), a preto aj z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

40. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a označeným základným právom na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

41. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu